

VERSOPOLIS ONE

The End, and the Poems that Precede

Το Τέλος, και τα Ποίηματα που Προηγούνται

Alexandros Chronides / Αλέξανδρος Χρονίδης

Written in English and translated later into Greek
by the author

Versopolis at Ledbury Poetry Festival

2024

Published by
Ledbury Poetry
Barrett Browning Institute
Homend, Ledbury HR8 2AA
UK

www.ledburypoetry.org.uk

Copyright © Alexandros Chronides 2024

Designed & typeset in Arno
at Five Seasons Press, Hereford
www.fiveseasonspress.com

and printed on Five Seasons book-quality recycled paper
by Orphans Press Ltd, Leominster
www.orphans.co.uk

VERSOPOLIS
is a unique, Europe-wide platform.
It gives emerging European poets
the chance to reach an audience beyond
the boundaries of the language they write in
by translating and publishing their poems
and inviting them to perform at festivals.

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

ALEXANDROS CHRONIDES was born in 1994 in Bonn, Germany, and grew up in his native Cyprus. He graduated from the English School Nicosia in 2013. He studied Philosophy and Economics at the University of Edinburgh, graduating in 2019. He has been involved with poetry since his childhood. At the age of ten, he received his first poetry prize from the Cyprus Broadcasting Corporation. As a teenager, he received numerous poetry prizes at his school's annual Lipertis Poetry Competition and a short story prize from the Ministry of Education. While studying in Edinburgh, poems of his were published in literary journals both in Cyprus and the United Kingdom. In 2018, he published his first poetry collection: 'Πέτρες και Έλεος / Petrol Blues' with poems written in both Greek and English as well as the Cypriot dialect. His book was shortlisted for the 2018 Young Writer Award at the State Literary Awards of the Ministry of Education and Culture of Cyprus. In 2021, he published his second poetry collection: 'Interim Report on Growing Up', with poems written exclusively in English. He has previously worked as a business consultant and is currently pursuing an MBA at the University of Cyprus.

In his first book 'Πέτρες και Έλεος / Petrol Blues' published by Armida Publications, Nicosia, 2018, the poet documents his attempts to understand and cope with: adulthood, society and his place in it, love, recent political and economic developments, the world in general and humans in particular. His poems are an attempt to understand, in the midst of highly flammable emotions (Petrol Blues), when in life we should respond/ be responded to with Stones (Πέτρες) and when with Mercy (Έλεος) . . .

In his second book: 'Interim Report on Growing Up' published by Arxutas Publications, Athens, 2021, the poet tries to record the process of growing up. The report is split into five sections, the first one being 'genesis' or birth and the remaining four named after the four steps of the biological process of meiosis (which means splitting/ reduction/ division in Greek). Through exploring some modern and some not so modern themes, such as isolation, capitalism, politics, depression, discrimination, love, dependence, emotional abuse, betrayal, sanity and beyond, the poet records his findings: meiosis / division is sometimes necessary for growth. The report records the process towards reaching, processing and ultimately accepting that realisation. Do keep in mind however, the report is an interim one.

Άγνοια

Εκείνη θέλει την προσοχή του
Εκείνος κάθεται απέναντί της
Στο ίδιο τραπέζι
Και εκείνη
Λαχταρά την προσοχή του
Χρειάζεται την προσοχή του
Ακόμη και ο σκύλος της θέλει την προσοχή του
Κάθεται κοιτώντας τον
Να δαγκώνει το σάντουιτς του
Και σκέφτεται να γαβγίσει
Αλλά ξέρει ότι πιθανότατα
Θα είναι, κι αυτό, μάταιο.

Το σώμα της είναι στραμμένο προς το μέρος του
Και τα μάτια της, καρφωμένα στα χείλη του
Που ανοίγουν αργά για να προσκαλέσουν
Μια ακόμη δαγκωματιά
Τον χρειάζεται να το ξέρει αυτό
Ότι θέλει την προσοχή του.
Ότι τα χέρια του είναι λάθος απασχολημένα
Οι δαγκωματιές του είναι λανθασμένα τοποθετημένες
Οι γευστικοί του κάλυκες λανθασμένα χρησιμοποιημένοι.

Εκείνος
(Όπως οι άνδρες συχνά είναι)
Ανίδεος για
Όλα αυτά.
Ευτυχισμένος
Που περνάει χρόνο μαζί της
Και με τον σκύλο της
Ένα όμορφο Σάββατο πρωί

Oblivion

She wants his attention
He is sitting opposite her
On the same table
And she
Craves his attention
Needs his attention
Even her dog wants his attention
It sits watching him
Take bites out of his sandwich
And thinks of barking
But knows it too will probably
Be futile.

Her body is pointed towards him
Her eyes too, fixed on his lips
Slowly opening to invite
Another bite
She needs him to know that
That she wants his attention.
That his hands are wrongly occupied
His bites are misallocated
His tastebuds misused.

He is
(As men often are)
Oblivious to
All of this.
Happy
To be spending time with her
And her dog on
A fine Saturday morning

Και απολαμβάνοντας πλήρως
Το, σε σχήμα καρδιάς, σάντουιτς του

Μεταξύ των δαγκωματιών
Μερικές φορές κοιτάζει πάνω
Προς εκείνη
Και χαμογελά.

Ξένες γλώσσες

Την μοναξιά στο εξωτερικό
την λένε ρουτίνα
και ζει
σε συνωστισμένες διαβάσεις πεζών,
πολυσύχναστες πολυεθνικές καφετέριες
και μεταμεσονύκτια σνακ
γεμάτα πάθος.

And thoroughly enjoying
His heart sandwich

In between bites
He sometimes looks up
At her
And smiles.

Foreign Tongues

Loneliness abroad
Is called 'routine'

and lives

in busy pedestrian crossings,

crowded multinational coffee shops

and midnight snacks
filled with passion.

Ο Παρατηρητής

Μια φορά μια γάτα νιαούρισε
Επειδή ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει . . .
Και ένα φίδι σφύριξε
Επειδή ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει . . .
Και ένα ποντίκι έσκουξε
Επειδή ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει

Και ένα μικρό αγόρι που παρακολουθούσε, νιαούρισε, σφύριξε και
Έσκουξε, με όλες του τις δυνάμεις
Προσπαθώντας να σταματήσει το επερχόμενο μακελειό.

Αλλά το φίδι έφαγε το ποντίκι,
Επειδή ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει . . .
Και η γάτα σκότωσε το φίδι,
Επειδή ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει . . .
Και το μικρό αγόρι συνοφρυώθηκε και έμεινε σιωπηλό,
Επειδή ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει . . .

The Observer

A cat once miaowed
Because it was the only thing it could do . . .
And a snake hissed
Because it was only thing it could do . . .
And a mouse squeaked
Because it was the only thing it could do

And a little boy watching, meowed, hissed and
Squeaked, with all his powers
Trying to stop the impending massacre.

But the snake ate the mouse,
Because it was the only thing it could do . . .
And the cat killed the snake,
Because it was the only thing it could do . . .
And the little boy frowned and fell silent,
Because it was the only thing he could do . . .

Ο Μάγος του Portobello

Φαντάσου αυτό.
Είμαστε στην παραλία Portobello
Μια ήπια χειμωνιάτικη μέρα
Ο ήλιος προσπαθεί να μας κρατήσει
Ζεστούς
Σου κρατώ το χέρι
Και σκύβω να ψιθυρίσω κάτι
Στο αγαπημένο σου αυτί!
Ο ουρανός σκοτεινιάζει.
Έχω επιστρέψει στο τρελοκομείο.
Οι άνθρωποι είναι πιο φιλικοί προς εμένα
Από ό,τι υπήρξαμε ο ένας προς τον άλλον
Τα τελευταία χρόνια.
Σήμερα είναι 6 χάπια.
Χθες ήταν 5.
Οι γονείς μου δεν με έχουν επισκεφτεί για μέρες.
Και εσύ
Εσύ δεν βρίσκεσαι πουθενά
Στον έξω κόσμο από εμένα.
Μέσα μου,
Η θάλασσα του Portobello
Αναστενάζει
Καθώς με έχει ήδη ακούσει
Να ρίχνω τη λέξη από Άλφα
Στο αγαπημένο σου αυτί
Και με παρακολουθεί καθώς σκύβω αργά
Για εκείνο το πρώτο, εκείνο το τελευταίο
Εκείνο το φιλί που πάντα — και ποτέ δεν —
Συμβαίνει.

The Wizard of Portobello

Picture this.
We're at Portobello beach on a
Mild wintry day
The sun is trying to keep us
Warm
I hold your hand
And lean in to whisper something
In your dear ear!
The sky darkens.
I'm back in the madhouse.
People are friendlier to me
Than we've been to each other
For years.
It's 6 pills today.
Yesterday it was 5.
My parents haven't visited for days.
And you
You are nowhere to be found
On the outside of me.
Inside of me,
The sea of Portobello
Sighs
As it's already overheard
Me drop the L-word
In your dearest ear
And watches me slowly lean in
For that ever-first, ever-last
Ever-never happening
Kiss.

Πεζό Διάλειμμα

“Πριν φύγεις“, πρόσθεσε ο κύριος Γιώργος,
“σιγουρέψου ότι θα σιγουρέψεις ότι είσαι σίγουρη
πως θες να φύγεις.”
“Σίγουρα”, απάντησε εκείνη.
Ακόμη και το χρυσόψαρο στο αηδιαστικό του μπολ,
έβγαλε μια μικρή φούσκα γέλιου.
Το ταξί μύριζε πεύκο. Έξω στο δρόμο, οι κερασιές . . .
ανθίζανε
Και εκείνη έβαλε κραγιόν ακόμα μία φορά, για να
βεβαιωθεί ότι δεν είχε φύγει από όλα τα
Φιλιά αποχαιρετισμού που ποτέ δεν αντάλλαξαν.
Πέρασε μια δεκαετία. Σίγουρα. Ίσως και
περισσότερο. Είδα τον Γιώργο, που δεν ήταν πια
κύριος Γιώργος. Και το συκώτι του ήταν σίγουρο ότι
εκείνος είχε γαμήσει την τελευταία τους συνομιλία.
Εκείνη σίγουρα τα πήγαινε καλύτερα.
Ο νέος της σύζυγος την αγαπούσε περισσότερο, ποτέ
δεν την πλήγωσε,
και ποτέ δεν αναρωτήθηκε γιατί
εκείνη κατανάλωνε 3 κραγιόν την ημέρα.

“Θα ήθελες λίγο περισσότερο πόνο/ψωμί;”
Ρώτησε η κυρία μου,
που ήταν ίσως Γαλλίδα, ίσως και όχι.
“Σίγουρα”, απάντησα εγώ.

Prosac Intermission

‘Before you go,’ Mr George added, ‘be sure to
make sure that you’re sure about leaving.’
‘Sure,’ she replied.
Even the goldfish in its shitty bowl, let out a tiny
giggling bubble.
The taxi smelled of pine. Out in the street, the cherry
Blossoms . . . blossomed
And she applied lipstick one more time, to make sure
it hadn’t worn off from all the
Goodbye kisses they never gave each other.
A decade passed. Sure. Maybe more. I saw George,
who was no longer Mr George. And his liver was sure
that he had fucked up his last words to her.
She was surely doing better.
Her new husband loved her more, never hurt her,
and never questioned why she was
going through 3 lipsticks a day.

‘Would you like some more pain?’
Asked my mistress,
who was maybe French, maybe not.

‘Sure,’ I replied.

Μαγεία

Δεν ξέρω αν με αγάπησε ποτέ.

Τις μέρες που μιλούσαμε
Υποπτευόμουν πάντα ένα μικρό χαμόγελο
Πίσω απο την οθόνη.
Τις νύχτες, στα μπαράκια, μερικές φορές
Κατάφερνα να το κλέψω

Μπροστά στα μεγάλα θλιμμένα μάτια της
Και ταχυδακτυλουργικά καυχόμουν
Πως μια μέρα πίσω απο το πέπλο
Θα εξαφάνιζα τη λύπη, μια για πάντα!

Κι όμως,
Δεν ξέρω αν με αγάπησε ποτέ.

Ούτε αν τα μάγια στέρεψαν τελικά ή
Ήταν όλα απλά μια οφθαλμαπάτη.
Καταπακτές ανοίγαν στο κρεβάτι μας
Τις νύχτες - και μυστικά λαγούμια
Που οδηγούσαν πάντα τον καθένα σπίτι του
Ασφαλή απο το θαύμα.

Κι όσα λουλούδια και να έβγαζα
απο το καπέλο μου
Ήταν λιψά, γιατί τα μασουλούσε
Ο άσπρος λαγός που πάντα φύλαγα
Για το Grande Finale.

Magic

I don't know if she ever loved me.

On the days we talked
I always suspected a small smile
Behind the screen.
At nights, in the bars, sometimes
I managed to steal it
In front of her big sad eyes

And boastfully claimed
That one day, behind the veil,
I would vanish her sorrow, once and for all!

Yet,
I don't know if she ever loved me.

Nor if the magic finally dried up or
It was all just an illusion.
Trapdoors opened in our bed
At night - and secret burrows
That always led each of us back home
Safe from the miracle.

And no matter how many flowers I pulled
Out of my hat
They were crippled, for they were chewed
By the white rabbit I always kept
For the Grande Finale.

Όχι, δεν ξέρω αν με αγάπησε ποτέ.

Την τελευταία νύχτα πριν το χωρισμό
Ούρλιαζε πως δεν ήμουν μάγος τρομερός
Ως νόμιζε, η αφεντιά μου,
Παρά παλιάτσος, άχρηστος,
Που φούσκωνε μπαλόνια και καρδιές με αέρα!

“Μα που εξαφανίστηκες?”
Μου έστειλε, μήνες μετά,
“Ποτίζω τα μεγάλα κόκκινα παπούτσια σου
Καθημερινά —
Φύτρωσαν γιασεμιά που αναρριχούνται!”
Το διάβασα, μια νύχτα, χαϊδεύοντας το λαγό μου
Χαμογέλασα, μα δεν απάντησα.

Ίσως.

Ίσως και να με είχε αγαπήσει, κάποτε.

No, I don't know if she ever loved me.

The last night before the breakup
She screamed that I was not the great magician
I thought I was,
But a useless clown,
Inflating balloons and hearts with air!

‘Where have you disappeared to?’
She texted me, months later,
‘I water your big red shoes
Daily —
Jasmines have sprouted that climb the walls!’
I read it, one night, while petting my white rabbit
I smiled but did not reply.

Maybe.

Maybe she did love me, once.

Επανασύνδεση

Εκείνη βρίσκει το καλπάζον ρολόι
Αστείο κι εγώ δεν θα μπορούσα
Με τίποτα στον κόσμο
Να γελάσω με κάτι
Τόσο χτυπητά σοβαρό

Όταν είμαι μαζί της θυμάμαι
Τη δήλωση του Αϊνστάιν ότι ο χρόνος
Είναι σχετικός και τη βρίσκω
Τόσο χτυπητά αληθινή ώστε
Η καρδιά μου ενστικτωδώς
Παραλείπει δύο χτύπους κάθε λεπτό
Σαν να θέλει να το ανατρέψει.

Μετά, εκείνη αρχίζει επιτέλους να μιλάει
Και ξέρω ότι οι ώρες θα κατακυλήσουν γύρω μας
Ενώ εμείς αλληλοκοιταζόμαστε σε
Ένα απόλυτο πλαίσιο αναφοράς 5 λεπτών
Μπροστά στον καθρέφτη

Μου λέει ότι μισεί τον εαυτό της
Κι εγώ μισώ τον κόσμο που την έκανε
Να μισεί τον εαυτό της
Και μισώ περισσότερο τον εαυτό μου, για το ότι
Δεν μπορώ να εκφράσω πόσο λάθος κάνει
Που μισεί τον εαυτό της.

Τώρα. Μετακινούμαστε σε κάποιο άλλο πεδίο
Συζήτησης
Σαν να αλλάζουμε δωμάτια σε κάποια όμορφη

Reunion

She finds the galloping clock
Funny and I couldn't
For the life of me
Laugh at something
So strikingly serious

Whenever I'm with her I
Remember Einstein's
Declaration that time
Is relative and find
It so trivially true that
My heart instinctively
Skips two beats every minute
As if to disprove it.

Then she finally starts talking
And I know that hours will fly by
In an absolute 5 minute reference
Mirror frame

She tells me she hates herself
And I hate the world for making this
The case
And hate myself even more, for being
Unable to express how wrong she is
For hating herself.

Now. We move into some other field
Of conversation
Like switching rooms in some beautiful

Λατινοαμερικάνικη Φιέστα.

Και μισώ που πρέπει να παραδεχτώ ότι χρειάζομαι
ένα τσιγάρο

5 χρόνια έχουν περάσει και ακόμα η νύχτα
συνεχίζεται

και βρίσκω τον εαυτό μου τόσο μαγεμένο και
ανήσυχο

Πως ποτέ δεν θα βρω μια γυναίκα τόσο ανεξήγητα
ενδιαφέρουσα

Εκείνη γελάει κι εγώ γελάω και

Το ρολόι συλλαβίζει: κίνδυνος, κίνδυνος, κίνδυνος

Fiesta Latina

And I hate to admit that I need a cigarette

5 years have passed and still the night goes on
and I find myself so mesmerized and troubled

That I will never find a woman so inconceivably interesting

She laughs and I laugh and

The clock spells trouble, trouble, trouble

Το Τέλος

Ο χρόνος τελειώνει τα χρήματα τελειώνουν η αγάπη
τελειώνει ο πόνος τελειώνει τα δάκρυα τελειώνουν
οι φόβοι τελειώνουν το φαγητό τελειώνει οι ανάσες
τελειώνουν, το δικό μου, το δικό σου τέλος

τα αγγίγματα τελειώνουν οι σκέψεις τελειώνουν τα λάθη
τελειώνουν οι καυγάδες τελειώνουν τα αστέρια

τελειώνουν οι ουλές τελειώνουν τα φιλιά τελειώνουν το
ροχαλητό τελειώνει η βαρεμάρα τελειώνει, το τέλος του

το τέλος της, οι πόλεμοι τελειώνουν τα εγκλήματα
τελειώνουν τα βιβλία τελειώνουν αυτοί τελειώνουν

εμείς τελειώνουμε το τέλος.

The End

Time end money end love end pain end tears end
fears end food end breaths end my end your end
touches end thoughts end faults end fights end stars
end scars end kisses end snoring end boring end her
end his end wars end crimes end books end they end
we end the end